

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobkyně: **LBnet.cz s.r.o.**, IČO: 072 12 992
sídlem Ruprechtická 765/73, 460 01 Liberec I-Staré Město
zastoupena advokátem JUDr. Bc. Milanem Čmelíkem
sídlem Lidická 405/3, 466 01 Jablonec nad Nisou

proti
žalovanému: **Český telekomunikační úřad**
sídlem Sokolovská 219/58, 190 00 Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí předsedkyně Rady žalovaného č. j. ČTÚ-36 600/2022-603
z 29. 11. 2022

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a správní řízení.

1. Jádrem sporu je otázka, zda se žalobkyně dopustila přestupku dle § 118 odst. 1 písm. b) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, (dále jen „ZEK“), spočívajícího

v porušení podmínek stanovených v čl. 2 odst. 1 písm. b) bod b2) všeobecného oprávnění č. VO-R/12/03.2021-3 k využívání rádiových kmitočtů a k provozování zařízení pro širokopásmový přenos dat v pásmu 2,4 GHz až 71 GHz (dále jen „**všeobecné oprávnění**“), kterého se měla dopustit tím, že svým rádiovým zařízením využívala kmitočty v rozpětí 5307 – 5333 MHz vně budovy. Zároveň je sporné, jestli byla žalobkyni pokuta uložena v přiměřené výši a rovněž zda správní orgány postupovaly v souladu se zásadami správního řízení.

2. Český telekomunikační úřad (dále jen „**Úřad**“) při kontrole provedené 20. 7. 2021 zjistil, že na budově nacházející se na adrese Liberecká 600, Hrádek nad Nisou je umístěno šest zařízení žalobkyně pro pásmo 60 GHz typu IgniteNet MetroLinq, z nichž čtyři žalobkyně oznámila na registračním portálu www.rlan.ctu.cz jako spoje PTP s ID 61126, 61132, 61135 a 61139. Na budově se zároveň nacházelo vysílací zařízení pro širokopásmový přenos dat výrobce Ubiquity vč. radomu s límcem (dále jen „**Zařízení**“), které bylo označeno nápisem „Lbnet.cz“, a kabely z něj vedly do rozvaděče označeného „Lbnet.cz“. Pro nestandardní šířku kanálu nebylo možné provoz Zařízení detektovat služební jednotkou pro pásmo 5 GHz, proto Úřad provedl měření využívaných kmitočtů spektrálním analyzátozem v bezprostřední blízkosti antény a zjistil, že Zařízení využívá kmitočty v rozpětí 5307–5333 MHz vně budovy. Úřad opětovně 26. 7. 2021 měřením spektrálním analyzátozem ověřil, že kmitočty 5307–5333 MHz jsou Zařízením stále využívány vně budovy, a ani s rozšířeným nastavením skenovacího nástroje nedokázal detekovat Zařízení jednotkami pro pásmo 5 GHz.
3. V rámci oznámení o zahájení kontroly Úřad vyzval žalobkyni k potřebné součinnosti, konkrétně k poskytnutí údajů a informací o vysílacích rádiových zařízeních provozovaných žalobkyní na předmětném stanovišti. Posléze jí pak 24. 9. 2021 zaslal protokol o kontrole spolu s výzvou k odstranění zjištěných nedostatků, neboť žalobkyně Úřadu i přes opakované urgency sdělila neúplné informace. V písemnosti z 5. 10. 2021 žalobkyně Úřad informovala, že Zařízení neprovozovala, neboť mělo poruchu. Úřad 7. 10. 2021 ověřil, že stav byl napraven a kmitočty 5307–5333 MHz již nebyly Zařízením využívány.
4. Úřad vydal 26. 5. 2022 příkaz, kterým žalobkyni uznal vinnou ze spáchání přestupku podle § 118 odst. 1 písm. b) ZEK, neboť kmitočty 5250–5350 MHz lze využívat podle čl. 2 odst. 1 písm. b) bodu b2) všeobecného oprávnění pouze uvnitř budovy; využíváním kmitočtů 5307–5333 MHz Zařízením vně budovy žalobkyně tuto podmínku porušila. Žalobkyni byla zároveň uložena pokuta 20 000 Kč. V odporu proti tomuto příkazu žalobkyně uvedla, že Zařízení nebylo ve skutečnosti v provozu, resp. bylo v poruše. Po upozornění Úřadu, že Zařízení vysílá, bylo okamžitě demontováno. Navíc údaje, které žalobkyně Úřadu poskytla, jsou zcela dostačující a žalobkyni nelze vytýkat, že Úřadu neposkytla potřebnou součinnost. Žalobkyně nakonec jí uloženou pokutu považuje za zcela nepřiměřenou.
5. Úřad následně 15. 7. 2022 vydal rozhodnutí č. j. ČTÚ-4 401/2022-622/V. vyř. – UrL, jehož výroková část byla shodná s předchozím příkazem. Konstatoval, že využívání kmitočtů 5307–5333 vně budovy Zařízením bylo opakovaným měřením prokázáno, není tak pravda, že by Zařízení nebylo provozováno. Jelikož však Úřad nemohl Zařízení detekovat, požadoval od žalobkyně poskytnutí doplňujících informací, které ovšem odmítla sdělit. Úřad doplnil, že pokud by Zařízení v době měření bylo skutečně v poruše, bylo by možné tuto skutečnost hodnotit maximálně jako polehčující okolnost; stále totiž bylo zjištěno nepřipustné využívání kmitočtů Zařízením vně budovy. Poruchu však žalobkyně nikterak nedoložila. Úřad nakonec při určení výměry trestu přihlédl k povaze a závažnosti přestupku

(došlo k ohrožení účelného využívání kmitočtů) i k povaze činnosti žalobkyně. Skutečnosti, že se jednání dopustila právnická osoba – znalec v oboru a že žalobkyně při kontrole neposkytovala Úřadu potřebnou součinnost, vyhodnotil jako přitěžující okolnosti. Naopak za polehčující okolnost shledal, že žalobkyně porušování povinnosti zanechala (Zařízení demontovala) a že nebylo zjištěno skutečné rušení dalších rádiových zařízení a služeb. Při určení sazby trestu Úřad vycházel z § 120 odst. 3 ZEK, neboť se žalobkyně totožného přestupku dopustila za poslední dva roky podruhé. Vzhledem k neposkytnuté součinnosti žalobkyně Úřad při stanovení výše pokuty nemohl vycházet z její aktuální ekonomické situace, protože uložená pokuta pro žalobkyni není likvidační, ale bude na ni mít přiměřený dopad.

6. V rozkladu z 18. 7. 2022 proti rozhodnutí Úřadu žalobkyně namítla, že Zařízení bylo v poruše. Úřad navíc ani nezduvodnil potřebu požadovaných informací (dat) a zároveň žalobkyni nevyzval, aby doložila, že Zařízení bylo poškozeno a jakým způsobem. Žalobkyně též rozporovala tvrzení Úřadu, že spáchala totožný přestupek opakovaně. Předsedkyně Rady žalovaného (dále jen „**předsedkyně**“) žalobou napadeným rozhodnutím rozklad zamítla a rozhodnutí Úřadu potvrdila. Pokud Úřad měřením zjistil využívání kmitočtů Zařízením, mohla a měla to zjistit i žalobkyně, a to i přes poškození antény. Tvrzení, že Zařízení nebylo provozováno a je v poruše, žalobkyně nikterak nedoložila a přesto, že se s důkazy seznámila 2. 8. 2021, tedy ještě před sepsáním protokolu o kontrole, až ve své odpovědi z 31. 8. 2021 uvedla, že poškozená anténa se nevyužívá a teprve bude demontována. Nevyužívání Zařízení bylo zjištěno až při ověření zjištění nedostatků 7. 10. 2021. Zároveň nebylo povinností Úřadu žalobkyni vyzývat, aby své tvrzení stran poškození Zařízení doložila. Bylo čistě na ní, jakou zvolí procesní obranu, tedy jaké vznesе protiargumenty a jak je doloží. Sama porucha Zařízení navíc nemůže být ani liberačním důvodem; je totiž věcí každého provozovatele zařízení vytvořit si kontrolní mechanismy zajišťující bezvadný provoz. Předsedkyně měla za to, že požadavek Úřadu na předložení údajů (dat) k vybraným rádiovým zařízením byl odůvodněný, naopak pasivitu žalobkyně v průběhu kontroly lze považovat spíše za obstrukci za účelem oddálení případného postihu za závadný provoz jejího Zařízení.
7. K výměře trestu Předsedkyně uvedla, že pokuta za posuzované jednání byla v době skutku stanovena v § 118 odst. 24 písm. c) ZEK. Následně novelizovaná právní úprava pro žalobkyni nebyla příznivější; ustanovení o pokutě bylo pouze přesunuto do § 118 odst. 26 ZEK. Předsedkyně setrvala na tom, že se žalobkyně v minulosti dopustila jednání naplňujícího totožnou skutkovou podstatu, proto jí lze trest zvýšit až na dvojnásobek (§ 120 odst. 3 ZEK). Není přitom rozhodné, jakou konkrétní podmínku všeobecného oprávnění porušila. Zároveň předsedkyně dodala, že žalobkyně neposkytla potřebnou součinnost při zjišťování jejích majetkových poměrů a nezakládá do Sbírky listin výkazy zisku a ztráty, proto Úřad přihlédl „pouze“ k tomu, že u výše pokuty 20 000 Kč (která navíc nepřesahuje ani 0,1 % maxima, tj. 100 000 000 Kč) nelze uvažovat o tzv. likvidačním charakteru. Pokuta navíc splnila svůj výchovný i preventivní účel a současně zohledňuje veškeré relevantní okolnosti spáchaného přestupku.

II. Průběh soudního řízení.

8. Žalobkyně v žalobě opakuje, že Zařízení neprovozovala, neboť bylo v poruše. Po upozornění Úřadu je okamžitě demontovala a na jeho místo nenamontovala žádná nová anténa se stejným směřováním. Úřad měl navíc žalobkyni vyzvat, aby doložila své tvrzení

stran poškození Zařízení. Žalobkyně dodala, že již v řízení před správními orgány namítla neodborný zásah Úřadu při kontrole.

9. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že by jí předaná data na portále byla nedostatečná, a není proto zřejmé a Úřad nevysvětlil, proč po ní chtěl nějaká další. Úřad z předávaných informací zná polohu Zařízení, jeho směřování i typ a model. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) žalobkyně dovozuje, že neměla povinnost zasílat Úřadu aktualizované informace o údajích nebo poloze svých zařízení. Pokud může Úřad kdykoliv provést kontrolní monitoring bez předchozího upozornění, bylo jeho povinností opatřit si aktuální a relevantní informace o zařízeních žalobkyně dle § 115 ZEK. Nelze žalobkyni přičítat k tíži, pokud změnu okolností Úřadu z vlastní iniciativy nenahlásí, neboť jí zákon takovou povinnost neukládá.
10. Uloženou pokutu žalobkyně považuje za zcela nepřiměřenou svým poměrům i významu porušené povinnosti a zároveň i za likvidační. Výše pokuty jí v období současné ekonomické recese, zvyšujícího se počtu žalobkyniných neplaticů a složitému podnikání v daném oboru způsobí vážné ekonomické potíže.
11. V rámci druhého okruhu žalobních námitek žalobkyně konstatuje, že Úřad porušil zásady správního řízení a jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Žalobkyně nebyla poučena o svých právech, neboť z poučení Úřadu nebylo možno seznat, kdy přesně nastane okamžik, kdy bude mít Úřad opatřen dostatek podkladů pro rozhodnutí ve věci a kdy vydá rozhodnutí. Tím zkrátil žalobkyni na jejím právu seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim (§ 4 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Tato vada nebyla zhojena ani v řízení před předsedkyní. Správní orgány porušily i zásadu materiální pravdy stanovenou v § 3 správního řádu, neboť dospěly ke svým závěrům na základě nepoužitelných písemných podkladů, aniž by podrobněji zjistily skutkový stav. Nerespektovaly navíc ani zásadu *in dubio pro reo*. Porušena byla i zásada nestranného postupu a legitimního očekávání (§ 2 odst. 4 správního řádu), jakož i zásada veřejné správy jako služby, zásada poučovací a zásada vstřícnosti. Žalobkyně je totiž sankcionována za údajná pochybení, aniž by obdobná pochybení Úřad řešil i u jiných provozovatelů, a tento selektivní přístup je Úřadem uplatňován dlouhodobě. Nakonec správní orgány porušily zásadu procesní rovnosti a nestrannosti, která je odrazem ústavního požadavku na zákaz diskriminace, a rovněž i zásadu součinnosti s účastníky, neboť žalobkyně nebyla požádána o prokázání svých tvrzení o poškození Zařízení.
12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě úvodem konstatuje, že na žalobní námítky reagovala již předsedkyně v napadeném rozhodnutí, a ve stručnosti proto jeho relevantní pasáže zopakoval. Zároveň nesouhlasil s tím, že by žalobkyni zkrátil na jejím právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Oznámením z 20. 6. 2021 ji totiž dle § 36 odst. 3 správního řádu informoval, že shromáždil podklady pro vydání rozhodnutí a že má žalobkyně právo seznámit se s nimi 1. 7. 2022. Z tohoto úkonu je patrný moment ukončení dokazování a shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí ve věci. Žalovaný nakonec rekapituluje průběh kontroly a uzavírá, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně; žalobkyně nikdy nepopřela, že je majitelkou a provozovatelkou Zařízení, pouze uváděla, že Zařízení je v poruše a nevyužívá se. Žalovaný však žádal o informace o Zařízení, jehož využívání kmitočtů bylo měřením prokázáno, a žalobkyně jako profesionál měla vědět, že i zařízení v hypotetické poruše může vysílat (využívat kmitočty).
13. K námitce, že se Úřad zaměřuje pouze na žalobkyni a přehlíží ostatní provozovatele, žalovaný sděluje, že počet kontrol provedených u žalobkyně je srovnatelný s počtem u

ostatních osob zajišťujících veřejnou komunikační síť či službu. Úřad neporušil ani zásadu rovnosti, neboť s ostatními poskytovateli jednal obdobně jako s žalobkyní, pokud u nich shledal porušení zákona. I uložená pokuta odpovídá rozhodovací praxi Úřadu.

III. Posouzení věci soudem.

14. Soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumal je na základě podané žaloby v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), včetně řízení předcházejícího jeho vydání, jakož i z hlediska vad, k nimž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti. Při tom naznal, že žaloba není důvodná.
15. Ve věci soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žádný z účastníků nevyslovil s tímto postupem po poučení soudem nesouhlas. Důvodem pro nařízení jednání nebylo ani dokazování, neboť veškeré listiny potřebné pro rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS č. j. 9 Afs 8/2008-117 z 29. 1. 2009).
16. Podle § 108 odst. 1 písm. b) ZEK ve znění účinném do 31. 12. 2021 Úřad podle tohoto zákona vydává opatření obecné povahy, přičemž dle § 9 odst. 1 zákona téhož zákona „[v]šeobecné oprávnění je opatření obecné povahy Úřadu, které stanoví podmínky výkonu komunikačních činností vztahující se na všechny nebo na určité druhy sítí a služeb elektronických komunikací, provozování přístrojů a na využívání rádiových kmitočtů a které je závazné pro fyzické a právnické osoby vykonávající činnosti podle § 7,“ a dle odst. 2 je Úřad „[...] oprávněn vydat všeobecné oprávnění k zajišťování sítí elektronických komunikací a přiřazených prostředků, k poskytování služeb elektronických komunikací, k provozování přístrojů a k využívání rádiových kmitočtů, pro které není třeba udělit individuální oprávnění k využívání rádiových kmitočtů (§ 17).“ (obdobně srov. pozdější znění ZEK). Podle § 10 odst. 1 písm. m) ZEK „Úřad všeobecným oprávněním stanoví konkrétní podmínky týkající se využívání rádiových kmitočtů s ohledem na účelné využívání rádiového spektra a zabránění škodlivé interferenci.“ [Obdobně srov. pozdější znění § 10 odst. 2 písm. f) ZEK.]
17. Ust. § 118 odst. 1 písm. b) ZEK ve znění účinném do 31. 12. 2021 stanoví, že se **právnická nebo fyzická podnikající osoba dopustí přestupku tím, že poruší některou z podmínek všeobecného oprávnění podle § 10 odst. 1.**
18. Soud předně uvádí, že ze záznamů o měření z 20. 7. 2021 a 26. 7. 2021 vyplývá, že Zařízení pro širokopásmový přenos dat výrobce Ubiquilty, provozované žalobkyní na adrese Liberecká 600, Hrádek nad Nisou, využívalo kmitočty 5307–5333 MHz vně budovy. Úřad provedl měření využívaných kmitočtů spektrálním analyzátozem v bezprostřední blízkosti antény a provedl fotodokumentaci. Všeobecné oprávnění však v čl. 2 odst. 1 písm. b) stanoví, že v kmitočtovém pásmu 5250–5350 MHz lze zařízení instalovat pouze pro použití uvnitř budovy s tím, že maximální vyzářený výkon e.i.r.p. musí být omezen na 200 mW a maximální spektrální hustota e.i.r.p. je stanovena na 10 mW/MHz. Z informací poskytnutých žalobkyní v průběhu řízení před správními orgány přitom nevyplývá, že by na daném místě provozovala Zařízení, které by bylo určeno k užití uvnitř budov. Nikdy ani nezpochybnila, že Zařízení využívalo opakovaně změřené kmitočty vně budovy či správnost Úřadem změřených kmitočtů využívaných Zařízením. Ani v žalobě žalobkyně nepřednesla žádnou argumentaci či nepředložila žádný důkaz, který by potvrzoval, že Zařízení

žalobkyně využívalo kmitočty v jiném rozpětí, případně že účelem Zařízení bylo v době kontroly šíření signálu uvnitř budovy. Úřad zároveň zjistil, že Zařízení patří žalobkyni, neboť bylo označeno nápisem LBnet.cz a kabely z něj vedly do rozvaděče označeného nápisem Lbnet.cz. Ani tuto skutečnost žalobkyně doposud nerozporuje, naopak nepřímou ji potvrdila, když v průběhu řízení před Úřadem uvedla, že Zařízení je poškozeno a bude demontováno: pokud by Zařízení nepatřilo jí, stěží by s ním byla oprávněna manipulovat a znala jeho stav.

19. Na první pohled tak není sporu o tom, že žalobkyně naplnila svým jednáním skutkovou podstatu přestupku dle § 118 odst. 1 písm. b) ZEK. Alespoň z žaloby soud nenabyl dojmu, že by tuto skutečnost žalobkyně rozporovala, ačkoliv tento dojem může být úzce spojen s kvalitou žalobních bodů, resp. tím, že žaloba je na mnoha místech velice obecná. Žalobkyně v zásadě buď poukazuje na konkrétní skutkový stav, ale nevyvozuje z něho konkrétní porušení zákona ze strany správních orgánů, nebo naopak argumentuje obecnými zásadami, které měly správní orgány porušit, ale většinou neuvádí, jak konkrétně k tomu mělo dojít. Před vypořádáním jednotlivých žalobních námitek soud tak považuje za nutné poznamenat, že míra obecnosti a kvalita žalobních bodů předurčuje míru obecnosti a kvalitu soudního přezkumu napadeného rozhodnutí, neboť není úkolem soudu aktivně vyhledávat důvody pro vyhovění žalobě nebo za žalobkyni dotvářet její argumentaci. Opačný postup by znamenal porušení zásady rovnosti účastníků soudního řízení, jelikož by soud přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobkynina advokáta (rozsudek rozšířeného senátu NSS č. j. 4 As 3/2008-78 z 24. 8. 2010 nebo rozsudek téhož soudu č. j. 9 Afs 35/2012-42 z 18. 7. 2013).
20. Nelze ani odhlédnout od faktu, že žalobní body jsou povětšinou kopií rozkladových námitek. Jakkoli žalobkyni v obecné rovině nic nebrání, aby v rámci žalobních bodů zopakovala své argumenty vyjádřené v předchozím průběhu řízení, musí vzít v úvahu, že žalobou napadá právě rozhodnutí o odvolání, které jí uplatněné argumenty vypořádává; žalobní body se musí vztahovat právě k obsahu napadeného rozhodnutí, případně k postupu žalovaného správního orgánu při jeho vydání (srov. rozsudek NSS č. j. 4 As 78/2012-125 z 20. 11. 2013). Pokud žalobkyně dostatečně nereagovala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný veškeré námitky vypořádal, značně tím snížila svou šanci na procesní úspěch. Zdejší soud rovněž připomíná, že pokud žalobkyně neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vůči závěrům správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji rozsudek NSS č. j. 6 As 54/2013-128 z 12. 11. 2014).
21. Žalobkyně zdůrazňuje, že Zařízení neprovozovala, neboť bylo v poruše, a po upozornění Úřadu Zařízení ihned demontovala. Jak však správní orgány uvedly ve svých rozhodnutích (a soud se s tímto hodnocením ztotožňuje), využívání kmitočtů 5307–5333 MHz vně budovy předmětným Zařízením bylo Úřadem při měření spektrálním analyzátozem spolehlivě zjištěno, a pokud bylo Zařízení v poruše, bylo by tuto skutečnost možno hodnotit toliko jako polehčující okolnost. To ovšem za předpokladu, že by žalobkyně bývala toto své tvrzení doložila. Předsedkyně dodala, že anténa (ta byla dle slov žalobkyně ve skutečnosti v poruše) a rádiové zařízení tvoří jeden celek (výrobek), a pokud Úřad měřením zjistil využívání kmitočtů, mohla (a měla) toto zjistit měřením i žalobkyně, a i přes poškození antény. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně ani neargumentuje v tom smyslu, že kvůli poškození antény nemohly být kmitočty Zařízení vůbec využívány a nedošlo tak k porušení ZEK,

potažmo všeobecného oprávnění, jinými slovy nevyvrací závěry správních orgánů o tom, že i poškozené Zařízení může využívat kmitočty.

22. Jak uvedly správní orgány, daná skutečnost by mohla být hodnocena jako okolnost polehčující ve smyslu § 39 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, (dále jen „PřesZ“), ale žalobkyně ohledně poškození antény nadále zůstává v rovině tvrzení. Před správními orgány toliko uvedla, že sám Úřad poškození antény zjistil, neboť pro nestandardní šířku kanálu nemohl provoz Zařízení detekovat služební jednotkou pro pásmo 5 GHz. Soud si je vědom toho, že ve správním trestání na obviněném neleží břemeno důkazní; správní orgán má zjistit stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku. Obvinění z přestupku zároveň nemá povinnosti se jakkoliv hájit (srov. rozsudek NSS č. j. 5 As 126/2011-68, 3014/2014 Sb. NSS z 14. 1. 2014.). To však žalobkyni nezabavuje povinnosti prokázat, co sama tvrdí, pokud má správní orgán z jejího tvrzení vycházet (rozsudek NSS č. j. 5 As 64/2011-66 z 28. 2. 2013). Žalobkyně v tomto směru sama neoznačila žádný relevantní důkaz, který by byl s to zpochybnit zjištěný skutkový stav. Ani neosvětlila, proč by nestandardní šířka kanálu Zařízení (a tedy nemožnost změřit provoz Zařízení služební jednotkou pro pásmo 5 GHz) měla být způsobena tím, že by anténa byla v poruše. Rovněž skutečnost, že Zařízení po upozornění Úřadu demontovala, nikterak neprokazuje, že Zařízení bylo ve skutečnosti v poruše. Úřad žalobkyni přitom poučil ve Vyrozmění o pokračování v řízení po podání odporu z 3. 6. 2022, že je oprávněna navrhopat důkazy až do vydání rozhodnutí. Jak konstatovala již předsedkyně (a žalobkyně s jejími názory blíže nepolemizuje), procesní obhajoba obviněného je čistě na jeho vůli a nelze po správním orgánu požadovat, aby účastníka řízení u každého jeho konkrétního tvrzení poučoval, ať své tvrzení i prokáže. Zásada součinnosti, kterou žalobkyně argumentuje i závěrem žaloby, neznamená povinnost správního orgánu poskytovat žalobkyni komplexní návod, jak má nebo nemá v daném případě postupovat, aby dosáhla požadovaného výsledku.
23. Ředitelka se v reakci na žalobkyninu obecnou argumentaci o poškození antény zabývala tím, zda nemůže jít o liberační důvod, a dospěla k záporné odpovědi. Na její závěry žalobkyně v žalobě nikterak nereaguje a soud se s nimi ztotožňuje. Dle § 21 odst. 1 PřesZ platí, že „[p]rávnícká osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.“ Tvrzená porucha (i kdyby byla doložena) však liberačním důvodem být nemůže; je odpovědností každého provozovatele vytvořit si kontrolní mechanismy zajišťující bezvadný provoz jím provozovaných zařízení, a nikoli jen čekat na upozornění kontrolujícího správního orgánu. Tvrzená porucha antény jistě nemůže být „vynaložení veškerého úsilí“ k zabránění přestupku. Naopak v případě, že provozovatel zjistí poruchu antény, neprodleně ji zkontroluje nebo odstraní. Žalobkyně sice tvrdí, že ihned po upozornění Úřadem anténu demontovala, ale se spisem obsahujícím záznamy o monitorování předmětných kmitočtů se seznámila již 2. 8. 2021 a věděla tedy, že kmitočty jsou Zařízením využívány. Anténu však demontovala až po 31. 8. 2021, neboť v písemnosti z tohoto dne uvedla, že anténa se nevyužívá a bude demontována. Tvrzení, že anténa byla ihned demontována, není tedy pravdivé. Soud uzavírá, že poškození antény jistě nemohlo být rozumným důvodem pro to, aby se žalobkyně mohla zbavit odpovědnosti za své jednání. Je třeba dodat, že žalobkyně ani netvrdí, že k přestupku došlo v přímém důsledku poškození antény, jinými slovy že by před poškozením žalobkyně protiprávně nejednala (např. že by před poškozením byly kmitočty využívány uvnitř budovy).

24. Žalobkyně dále obecně poukázala na to, že již před správními orgány namítla neodborný zásah Úřadu při kontrole. Soud ověřil, že žalobkyně v reakci na opakované výzvy Úřadu ke sdělení doplňujících informací o zařízeních žalobkyně namísto toho, aby požadované údaje poskytla, žádala 19. 8. 2021, 31. 8. 2021 a 21. 9. 2021 o vysvětlení, z jakého důvodu docházelo k přerušování služby (výpadkům) v době, kdy Úřad na předmětném objektu prováděl měření kmitočtů. Dále se dotazovala, zda mohou pracovníci Úřadu při kontrole provádět mechanické úpravy vysílacích zařízení. Úřad žalobkyni 24. 9. 2021 odpověděl, že jeho pracovníci postupují dle kontrolního řádu, avšak k mechanickým úpravám, které by poškodily zařízení, nedochází. Zároveň ji upozornil, že při provozu zařízení ve volném pásmu může docházet k rušení a k výpadkům služby. Dodal, že toto vyjádření k dané problematice považuje za konečné. Žalobkyně požadovala doplňující stanovisko v rámci svého odporu proti příkazu. K tomu se již Úřad nevyjádřil. Soud se však domnívá, že již v písemnosti z 24. 9. 2021 Úřad dostatečným způsobem odpověděl žalobkyni na její žádost a nebylo tak důvodu, proč by na ni musel poté reagovat znovu. Zároveň je pro naši věc irelevantní, zda se Úřad k dotazům žalobkyně vyjádřil adekvátně; s meritem věci to nemá nic společného. Žalobkyně nedovozuje, že možné výpadky služby způsobené pracovníky Úřadu by měly jakýkoliv vliv na změřené kmitočty, resp. že by nebyla naplněna skutková podstata předmětného přestupku. Z obsahu jejích žádosti spíše vyplývá její nelibost s výpadky služeb, které poskytovala svým zákazníkům, kteří si na výpadky možná stěžovali. Další žalobkynin dotaz pak směřuje k tomu, zda pracovníci mohou provádět mechanické úpravy zařízení; nikterak neuvádí, že by pracovníci Úřadu poškodili zařízení a měření kmitočtů Úřadem by proto bylo například chybné. Dotazy žalobkyně tak nesouvisí s předmětem sporu. I kdyby snad správní orgány na tyto dotazy nereagovaly vůbec, mohlo by to v krajním případě znamenat porušení zásady součinnosti (vstřícnosti), která by však nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Jak však soud vyložil výše, Úřad žalobkyni dostatečné vysvětlení poskytl.
25. Žalobkyně pak opakovaně brojí proti požadavkům Úřadu na zaslání úplných informací o jí provozovaných zařízeních na kontrolovaném objektu. Tyto údaje totiž Úřad podle žalobkynina přesvědčení znal, případně si je mohl sám zjistit. I v tomto případě je však třeba upozornit, že tato námitka není způsobila zpochybnit skutkové a právní závěry správních orgánů ohledně nepovoleného využívání kmitočtů Zařízením, které patřilo žalobkyni. Není přitom pochyb o tom, jaké zařízení využívalo kmitočty nedovoleným způsobem a že toto zařízení měla ve vlastnictví žalobkyně. Ostatně sama opakovaně uváděla, že Zařízení je v poruše a bude demontováno; nepřímou tak potvrdila, že zařízení provozuje ona. Jinými slovy, i kdyby Úřad nebyl oprávněn tyto údaje po žalobkyni z jakéhokoliv důvodu požadovat, nic to nemění na tom, že bylo prokazatelně změřeno nedovolené využívání kmitočtů Zařízením žalobkyně a jakékoliv případně pochybení Úřadu v tomto směru nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalobkyně ani nebrojí tím směrem, že by jí v důsledku těchto požadavků byla například nesprávně stanovena výše pokuty; zkrátka z údajně formalistického požadavku Úřadu ničeho nevyvozuje.
26. Žalobkyně pouze s odkazem na rozsudek NSS č. j. 5 As 54/2021-31 z 21. 10. 2022 konstatuje, že nelze lokálnímu providerovi přičítat k tíži, pokud změnu okolností Úřadu z vlastní iniciativy nenahlásí, když mu tuto povinnost zákon neukládá. Ale po žalobkyni přeci Úřad nechtěl, aby mu sama automaticky zasílala aktuální údaje. Naopak po ní po provedeném měření požadoval, aby poskytla údaje ke konkrétním zařízením, tedy jednorázově a za účelem kontrolního postupu. Odkazovaný rozsudek navíc uvádí, že povinností Úřadu bylo opatřit si aktuální a relevantní informace ohledně kontrolovaného zařízení, a to pomocí

nástroje v podobě § 115 ZEK. Soud uvádí, že dle § 115 odst. 1 ZEK „[p]ovinná osoba poskytne Úřadu na jeho žádost a v jím stanovené přiměřené lhůtě, podobě a rozsahu úplné a pravdivé informace včetně finančních a údaje a podklady, které jsou nezbytné k plnění činností, k nimž je podle tohoto zákona Úřad příslušný. Součástí žádosti Úřadu je odůvodnění včetně uvedení účelu, pro který Úřad informace, údaje a podklady vyžaduje. Úřad nevyžaduje více informací, než je přiměřené účelu, pro který jsou získávány. [...]“. Právě tohoto nástroje Úřad využil, když žalobkyni vyzval k doplnění údajů o jejích zařízeních, a to za účelem prováděné kontroly. Z citovaného rozhodnutí tak nevyplývá to, co z něj žalobkyně dovozuje.

27. Přes tyto závěry soud dodává, že Úřad v jednotlivých výzvách uvedl, že údaje požaduje v rámci součinnosti při kontrole. Požadavek na poskytnutí údajů tak byl dostatečným způsobem i odůvodněn a byl vysvětlen účel žádosti. Žalobkyně navíc nikdy netvrdila, že údaje nemůže poskytnout, protože neexistují, a ani nesdělila, který z požadovaných údajů nemůže poskytnout. Jak uvedla předsedkyně (a žalobkyně toto tvrzení nerozpориje), žádný z požadovaných údajů nebyl takového charakteru, že by nebyl žalobkyni známý z výrobního štítku zařízení a antény nebo z nastavených parametrů, které žalobkyně mohla zjistit ve svém dohledovém systému. Opak netvrdí žalobkyně ani nyní v žalobě. Je pak pravdou, že její pasivita může být považovaná spíše za obstrukční jednání za účelem oddálení případného postihu za závadný provoz některých z jejích rádiových zařízení než za šikanózní jednání Úřadu.
28. Žalobkyně zároveň považuje uloženou pokutu za zcela nepřiměřenou svým poměrům i významu porušené povinnosti. Toto své tvrzení však nikterak nekonkretizovala. Soud proto s ohledem na obecnost žalobní námitky ve stejném duchu konstatuje (jako to ostatně učinily již správní orgány), že při určení druhu správního trestu a jeho výměry správní orgány správně přihlídlly k hlediskům dle § 37 PřesZ, jako je povaha a závažnost přestupku, k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem, k povaze činnosti žalobkyně apod. Uzavřely, že využíváním kmitočtů v rozporu s podmínkami všeobecného oprávnění došlo k ohrožení chráněného zájmu, kterým je účelné využívání rádiových kmitočtů. Úřad přihlídl též k povaze činnosti žalobkyně, u které je jakožto profesionála předpoklad, že její odbornost (vzdělanost v oblasti norem a v oblasti nastavování parametrů zařízení) přesahuje běžnou úroveň uživatele, a měla by tak být zárukou správného využití kmitočtů a použití zařízení. Některé z okolností případu Úřad vyhodnotil jako okolnosti přitěžující dle § 40 PřesZ (žalobkyně je odborná firma, jejím jednáním mohlo dojít k rušení dalších rádiových služeb, žalobkyně nespolupracovala apod.) a některé jako polehčující ve smyslu § 39 PřesZ (zjištěný nedostatek žalobkyně ve lhůtě odstranila, nebylo zjištěno rušení dalších rádiových zařízení a služeb apod.). Pokuta dle předsedkyně odpovídá rozsahu, následkům, závažnosti jednání a povaze žalobkyně, jakož i dosavadní rozhodovací praxi Úřadu při ukládání pokut za týž přestupek. Zákonost zohlednění těchto okolností žalobkyně v žalobě nezpochybnila, proto ji soudu s ohledem na dispoziční zásadu soudního řízení nepřísluší hodnotit.
29. Úřad rovněž shledal, že typová závažnost přestupku se odráží v druhu a rozpětí zákonem stanovené sankce, v tomto případě až do výše 50 000 000 Kč nebo do výše 10 % z čistého obratu pachatele (podle toho, která z těchto hodnot je vyšší) [srov. § 118 odst. 26 písm. c) ZEK v nynějším znění, ve znění účinném do 31. 12. 2022 totožně srov. § 118 odst. 24 písm. c) ZEK]. Při stanovení výše sazby Úřad rovněž přihlídl ke znění § 120 odst. 3 ZEK, dle kterého „[s]azba pokuty za přestupek podle tohoto zákona se zvyšuje na dvojnásobek, jestliže je týž přestupek spáchán opakovaně. Přestupek je spáchán opakovaně, pokud ode dne, kdy rozhodnutí o uložení pokuty za týž přestupek nabylo právní moci, neuplynuly 2 roky.“ Není pravdou, že by

žalobkyně totožný přestupek již dříve v minulosti nespáchala, jak tvrdí. Součástí správního spisu je totiž rozhodnutí Úřadu č. j. ČTÚ-35 688/2019-635/VI. Vyř.-UrL z 8. 11. 2019, kterým byla žalobkyně shledána vinnou za spáchání přestupku dle § 118 odst. 1 písm. b) ZEK, tedy přestupku totožného, jako je tomu nyní. Rozhodnutí přitom nabylo právní moci 23. 7. 2020 (před méně než dvěma lety od okamžiku, kdy se žalobkyně dopustila protiprávního jednání v našem případě, tedy 20. 7. 2021 a 26. 7. 2021). Není přitom rozhodné, jakou konkrétní podmínku všeobecného oprávnění porušila, tedy že porušené podmínky byly v obou případech odlišné. Zásadní je, že byla naplněna skutková podstata téhož přestupku, jak vyplývá z dikce § 120 odst. 3 ZEK. Podle tohoto ustanovení se tak horní hranice sazby zvýší na 100 000 000 Kč. Soud se ztotožňuje se správními orgány, že pokuta ve výši 20 000 Kč skutečně naplňuje hlediska stanovená § 37 PřesZ, jinými slovy (resp. slovy žalobkyně) je zcela přiměřená významu porušené povinnosti.

30. Povinností správních orgánů při stanovení výše pokuty je přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele, pokud je dle výše pokuty zřejmé, že by mohla mít likvidační charakter (srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 9/2008-133 z 20. 4. 2020). V takovém případě je správní orgán povinen účastníka řízení k doložení majetkových poměrů vyzvat. Rozšířený senát však vyložil, že bude záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační účinky tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost např. tím, že zbaví pro tento účel výše zmíněné orgány veřejné moci mlčenlivosti. Pokud tak neučiní, a naopak odmítne poskytnout správnímu orgánu dostatečnou součinnost, bude správní orgán oprávněn vyjít pouze z údajů, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení a které si správní orgán může zjistit bez součinnosti s účastníky řízení (vedle katastru nemovitostí např. z obchodního rejstříku, pokud jde o subjekty v něm zapsané, nebo z výpovědí svědků znalých osobních a majetkových poměrů účastníka řízení). Nepovede-li tento postup k přesnému výsledku, může si správní orgán takto učinit také jen základní představu o příjmech a majetku účastníka řízení, a to i na základě odhadu. (Bod 38 usnesení rozšířeného senátu.
31. Úřad písemností z 3. 6. 2022 vyzval žalobkyni, nechť předloží výkaz zisku a ztráty za poslední účetní období, aby mohl ověřit její majetkovou situaci. Žalobkyně však nepředložila ničeho. Její ekonomickou situaci ke dni vydání obou rozhodnutí správních orgánů nebylo možno ověřit ani ze Sbírky listin. Nezbylo proto než konstatovat, že uložená pokuta v rámci zákonem vymezeného rozpětí až do 100 000 000 Kč nebude mít s ohledem na její výši (20 000 Kč) pro žalobkyni likvidační dopady. Totožného názoru je i soud; pokuta nedosahuje ani 0,1 % maximálního možného postihu. Tvrzení, že výše pokuty jí způsobí vážné ekonomické potíže, žalobkyně jednak nedoložila, jednak soud považuje jakékoli existenční ohrožení právnické osoby v důsledku úhrady pokuty s ohledem na její výši za krajně nepravděpodobné.
32. Poslední okruh žalobkyniných námitek se týká porušení zásad činnosti správních orgánů. Argumentace spočívající toliko ve výčtu ustanovení správního řádu, která měla být v řízení porušena, a jejich teoretické vysvětlení, nepředstavuje řádný žalobní bod. Žalobkyně u některých zásad činnosti správních orgánů neuvedla, čím konkrétně správní orgány své povinnosti porušily, a omezila se jen na obecné konstatování tohoto porušení (zásada legitimního očekávání, zásada procesní rovnosti a nestrannosti a právo na spravedlivý proces). Ze setrvalé praxe správních soudů přitom vyplývá, že s ohledem na zásadu

dispozitivnosti soudního řízení správního není možné, aby žalobce námitky vymezil toliko obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Vždy se musí se jednat o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu či listinách zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti. (Srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS z 20. 12. 2005.) Soud není oprávněn vyhledávat ve správním spisu skutečnosti, které by takovým námitkám potenciálně odpovídaly, a žalobu tak za žalobkyni dotvářet. Některé z nich žalobkyně upřesnila a argumentačně rozvedla, takže se jedná o vyhovující žalobní body, jimiž se soud bude níže věcně zabývat.

33. Žalobkyně prvně namítá, že Úřad rezignoval na svoji poučovací povinnost, a v důsledku toho nevěděla tak, kdy nastane okamžik, kdy bude mít Úřad dostatek podkladů pro rozhodnutí ve věci a kdy vydá rozhodnutí. Žalobkyně byla tak zkrácena na svém právu seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim (§ 36 odst. 3 správního řádu). To však není pravda. Žalobkyně byla již v rámci Vyrozmění o pokračování v řízení po podání odporu z 3. 6. 2022 poučena, že je mimo jiné oprávněna navrhopat důkazy a činit jiné návrhy, vyjadřovat stanoviska po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí do doby, než Úřad ve věci rozhodne. Zároveň jí bylo 20. 6. 2022 oznámeno, že Úřad v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu shromáždil podklady pro vydání rozhodnutí a zároveň že se žalobkyně může s těmito podklady seznámit 1. 7. 2022 a vyjádřit se k nim. Ve svém komplexu obě tyto písemnosti požadavkům na poučení vyhoví. Žalobkyni sice nebyla poskytnuta konkrétní lhůta, do kdy může navrhopat důkazy a do kdy se může vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí (takový požadavek ostatně ani nevyplývá z § 36 odst. 3 správního řádu, dle kterého „[n]estanoí-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí [...]“), nicméně ze spisu je patrné, že o svém právu navrhopat důkazy byla poučena 3. 6. 2022, avšak ničeho i přes fakticky poskytnutou sedmnáctidenní lhůtu nepředložila. Poté byla 20. 6. 2022 informována o shromáždění podkladů s tím, že se s nimi může seznámit 1. 7. 2022. Ze spisového materiálu vyplývá, že se k nahlížení do spisu 1. 7. 2022 dostavila a se spisem se seznámila. V záznamu o nahlížení do spisu zůstalo pole „vyjádření“ prázdné, a žalobkyně tedy při nahlížení svého práva vyjádřit se k podkladům nevyužila. Rozhodnutí Úřadu bylo vydáno až 15. 7. 2022, fakticky se tak žalobkyni dostalo patnáctidenní lhůty pro vyjádření se k podkladům. Zákon přitom nestanoí, že správní orgány musí účastníka řízení informovat, kdy přesně rozhodnutí vydají. Navíc je třeba dodat, že žalobkyně neuvádí, jak konkrétně měl tento údajný nedostatek poučení ovlivnit zákonnost rozhodnutí, resp. co by byla doplnila (jak by byla na podklady pro vydání rozhodnutí reagovala), pokud by jí byla bývala poskytnuta konkrétní lhůta. Na správní trestání se navíc nevztahuje koncentrace řízení, žalobkyně tedy mohla uplatňovat nové skutečnosti a navrhopat nové důkazy i v odvolání a předsedkyně by nemohla odmítnout provést navržené důkazy pouze s poukazem na to, že nebyly navrhopeny v řízení v prvním stupni (srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 136/2012-23, 2786/2013 Sb. NSS z 27. 11. 2012). Žalobkyně mohla tohoto svého práva využít rovněž v průběhu odvolacího řízení, ale nečinila tak, proto nemůže být se svojí námitkou úspěšná. Nelze nakonec odhlédnout od okolností případu, kdy žalobkyně v průběhu řízení před Úřadem jednala obstrukčně a na jeho výzvy nereagovala. To samo o sobě jistě neznamená, že Úřad mohl rezignovat na některou ze svých poučovacích povinností, ale ve světle jednání žalobkyně se jeví její námitky jako účelové, když po celou dobu řízení, ačkoliv opakovaně nahlížela do spisu, Úřadu podávala jen kusé informace a na jeho výzvy často ani nereagovala.

Správní orgány tak neporušily ani § 36 odst. 3 správního řádu, ani svou poučovací povinnost nebo snad zásadu vstřícnosti.

34. Dle žalobkyně dále správní orgány porušily zásadu materiální pravdy stanovenou v § 3 správního řádu, neboť dospěly ke svým závěrům na základě nepoužitelných písemných podkladů, aniž by podrobněji zjistily skutkový stav. Nikterak však nerozvádí, jaké podklady jsou nepoužitelné a z jakého důvodu a ani v jakém směru je skutkový stav zjištěn nedostatečně. Naopak soud má za to, že Úřad skutkový stav zjistil dostatečně, jak vyplývá z bod 18 tohoto rozsudku.
35. Žalobkyně ani adekvátně nerozvíjí své tvrzení, že správní orgány porušily zásadu *in dubio pro reo*; pouze uvádí, že dle správních orgánů je jakákoliv jiná verze nepravděpodobná, proto je účastník vinen. To však rovněž není pravda. Správní orgány skutkový stav zjistily dostatečně a bylo postaveno najisto, že žalobkyně svým jednáním spáchala konkrétní přestupek. V tomto smyslu zde nepanovaly pochybnosti, proto nebylo ani namístě žalobkyni namítanou zásadu aplikovat.
36. Žalobkyně dále tvrdí, že je dlouhodobě sankcionována za údajná pochybení, aniž by obdobná pochybení Úřad řešil u jiných provozovatelů. Na to konto žalovaný uvedl, že počet kontrol provedených u žalobkyně je srovnatelný s počtem kontrol ostatních osob zajišťujících veřejnou komunikační síť či službu. Navazující přestupková řízení jsou zahajována pouze v případě, že je zjištěno a prokázáno porušení právních předpisů. Vzhledem k množství již pravomocně ukončených přestupkových řízení, které byly s žalobkyní vedeny, nic nespovídá námitce o tom, že by byla sankcionována za „údajná pochybení“. K tomu soud konstatuje, že žalobkyně svá tvrzení nikterak nedokládá a zůstává tak v rovině tvrzení, resp. domněnek a spekulací, už proto tak nemůže být úspěšná se svou námitkou, že správní orgány nepostupovaly v souladu se zásadou veřejné správy jako služby a zásadou rovnosti. Tvrzeným porušením zásady součinnosti se již soud zabýval v bodu 22. tohoto rozsudku.

IV. Závěr a náklady řízení.

37. Úřad provedl 20. 7. 2021 a posléze i 26. 7. 2021 monitorování Zařízení ve vlastnictví žalobkyně, při němž měřením spektrálním analyzátozem zjistil, že Zařízení využívá kmitočty 5307–5333 MHz vně budovy, což je v rozporu s čl. 2 odst. 1 písm. b) všeobecného oprávnění, a žalobkyně se tímto jednáním dopustila přestupku dle § 118 odst. 1 písm. b) ZEK. Žalobkyně za celou dobu správního řízení, potažmo v žalobě, proti zjištěným skutečnostem nebrojí, pouze opakovaně uvádí, že Zařízení bylo poškozeno. To však na naplnění skutkové podstaty daného přestupku nemá vliv. Tato skutečnost by mohla být pouze považována za polehčující okolnost, avšak žalobkyně poškození Zařízení ani neprokázala, ačkoliv k tomu byla povinna i bez poučení Úřadem. Případné porušení Zařízení nemůže žalobkyni ani zbavit odpovědnosti za uvedený přestupek, tzv. ji liberovat. Úřad byl navíc oprávněn žalobkyni vyzvat k součinnosti, resp. aby mu sdělila doplňující informace o jí provozovaných zařízeních. Zároveň soud neshledal, že by správní orgány porušily některou ze zásad své činnosti, když postupovaly v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, zásadou součinnosti i zásadou poučovací, jakož i s dalšími zásadami, jejichž porušení žalobkyně namítá. Soudu tak nezbylo než žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítnout.

38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. července 2023

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu